

VICTORIA
CONNELLY

EDUKA
RAAMATUKLUBI
REEGLID

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
Rules for a Successful Book Club
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selles raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on ilukirjanduslikud. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2016 Victoria Connelly. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B05412322
ISBN 978-9949-82-909-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega minu kallile sõbrannale Ruthile.

ESIMENE PEATÜKK

Polly Prior oli hiljaks jäämas. Kuna ta püüdis alati vähemalt kolme asja korraga teha, siis polnud selles midagi uut, kuid sellegipoolest häiris see teda.

„Archie!” hõikas ta trepist üles. „Mina hakkan minema, ükskõik, kas sa oled valmis või mitte.”

Minut hiljem tormas tema kuueaastane poeg trepist alla, spanjel Dickens kannul.

„Kas ma ei öelnud sulle, et Dickens ei tohi ülemisele korrusele minna?” küsis naine, andes samal ajal endast parima, et poja tumedad juuksed käte abil siledaks saada.

„Ta hiilis üles, kui ma hambaid pesin,” vastas Archie.

„Noh, ma loodan, et ta jälle sinu voodis ei käinud.”

„Ainult natuke,” ütles Archie, „ja pärast seda, kui ta maha hüppas, tegin ma voodi korda.”

Polly vangutas pead. „Ma ei taha enam sinu padja pealt kápajälgi leida. See on ebahügieeniline.”

Archie muigas, meenutades ilmselt seda korda, kui Dickens oli kõik Suffolki porilombid läbi käinud, enne kui trepist üles jooksis ja tema voodi peale hüppas.

„Võta oma kott,” ütles Polly nüüd. „Ma panin su koolilõuna sinna ja vaata, et sa siis oma võileivad ikka ära sööd, eks?”

„Jah, kui sa just banaani nende kõrvale ei pannud,” vastas poiss, kirtsutades kingi jalga pannes vastikusest nina.

„Ma ei pannud nende juurde banaani,” kinnitas naine, teades poja vastumeelsust banaanilõhnaliste võileibade suhtes. „Täna on sul hoopis viinamarjad. Dickens – korvi! Ma tulen pärast lõunat tagasi ja viin sind toredale pikale jalutuskäigule,” lausus ta koerale, kes keeras pea viltu, paistes jutust aru saavat.

Archie kummardus noore spanjeli pead silitama.

„Tule, Arch. Me oleme juba niigi hiljaks jäämas.”

Polly avas ukse terashalli jaanuarihommikusse ja soovis silmapilk, et saaks voodisse tagasi pugeda. Kevadise kooliveerandi esimene päev oli pärast jõuluvaheaja rõõmu ja lusti alati kõige katsumusterohkem, aga jõulud olid juba ammu läbi: kuusk oli välja viidud ning kuusehited järgmiseks aastaks hoolikalt ära pakitud.

„Pane palitunööbid kinni ja kindad kätte,” ütles naine Kiriku plats 3 maja välisust avades ja poissi uksest välja lastes. Nende Land Rover oli pargitud viktoriaanliku majakese vastu. Auto kuulus tema abikaasale ja pärast mehe kadumist oli politsei seda asitõendina kinni pidanud, enne kui see neile tagasi anti. Kui kummaline oli olnud sellega sõita, teades, et politsei oli iga sentimeetri sellest jälgede leidmiseks läbi uurinud. Jälgede, mis polnud kuhugi viinud, sest Sean Prior oli endiselt kadunud.

„Juba üle kolme aasta,” sosistas Polly tuulde.

Autosse istudes heitis ta pilgu kaasreisija poolsele kindalaekale, teades, et tema abikaasa päikesepillid olid ikka veel seal. Tal polnud südant neid sealt ära võtta, sest see oleks tundunud väga lõplikuna. See oleks tähendanud tunnistamist, et mees ei tule enam kunagi koju tagasi, aga oma sügavaimas südamesopis lootis naine ikka veel, et ta ühel ilusal päeval lihtsalt välja ilmub.

Algul polnud ta tahtnud mehe autot üldse kasutada, aga tema isa, Frank Nightingale, oli öelnud, et see on palju parem masin, kui kasutatud auto, millega ta tavaliselt sõitis, ja naisel tuli tunnis-

tada, et nendeks kordadeks, kui tal tuli autosse mahutada korraga nii läbimärg koer, märg laps kui ka nädala jagu toidukraami, oli see lausa ideaalne.

„Kas turvavöö on kinni?” küsis ta nüüd, pöördudes kontrollima Archiet, kes noogutas, silmad telefoniekraani küljes kinni.

„Pane telefon ära, Archie. Sa ju tead, et see on ainult häda-juhtumiteks.”

„Emmeeee!” hädaldas poiss. „Tiger just kirjutas mulle.”

„Sa kohtud temaga juba viie minuti pärast,” ütles ema talle.

Archie pani telefoni kotti ja ajas põsed vihast punni.

Castle Clare asus nende Great Tallingtoni külast kõigest lühikese autosõidu kaugusel ja peagi jõudsid nad juba algkooli ette.

„Musi ka!” ütles ema, kui nad autost väljusid.

„Vuih, emme!” protesteeris Archie, aga lubas end sellegipoolest suudelda, enne kui oma väikese kindas käega lehvitades mänguväljaku poole lippas.

Polly pilgutab pisarad silmist, enne kui uuesti autosse istus ja linna sõitis, parkides masina lühikese jalutuskäigu kaugusele oma venna Sami raamatupoest. Ta alustas iga kooliveerandit segaste tunnetega ja see ei paistnud kunagi lihtsamaks muutuvat. Tal oli raske lahkuda oma turvalisest väikesest kodust, kuhu ta oli koolivaheajaks koos Archiega mõnusalt peitu pugenud, käies aeg-ajalt vaid vanemaid ja vanavanemaid vaatamas. Jõulud tegi täiuslikuks õhtusöök Campion House'is ja sel aastal oli see olnud Callie Logani saabumise tõttu tavalisest pidulikum.

Polly naeratas, mõeldes Samile ja sellele, kuidas vend oli Callie siiasaabusel oma minevikuvalust üle saanud. Ja armunud ei olnud mitte ainult Sam, vaid terve Nightingale'ide perekond, eesotsas vanaisa Joega, kes, hoolimata oma kaheksakümne kolmest eluaastast, märkas endiselt naisterahvaid.

Praegu ümber nurga Kiriku tänavale keerates, keskendus Polly eelseisvale päevale. Nii kurb kui ta ka Archie kooli tagasi minemise

pärast ei olnud, pidi ta tunnistama, et tundis tõelist rahulolu tavarutiini naasmise, kooli tunniplaani korrapärasuse ja oma kohustuste täitmise üle perekonnale kuulavas kolmes raamatupoes ning osajaga inglise keele õpetaja töö üle väikeses Bury St. Edmundsi koolikeses. Üksikvanemaks jäädes oli ta pidanud töötunde juurde võtma, aga ta armastas oma tööd.

Täna töötas ta koos Samiga ja hoides pead vastu tugevat tuult kummargil, avas ta kaupluseukse ning astus kiiresti sisse, keerlevad puulehed kannul.

Kuigi talle meeldis töötada koos Joshiga kõrvalasuvas raamatu-kaupluses, tellides ja müües uusi raamatuid, ning aidata Bryonyt üle tee asuvas lasteraamatupoes, oli kõige erilisem siiski Sami kasutatud raamatute pood oma lõputute riiulitäite eelnevalt armastatud köidete-ga, mis ootasid teist elu ja uut armastavat omanikku. Ta ei tüdinud kunagi riiulitel olevate raamatute sirvimisest, et näha, milliseid väike-seid pärleid oli saatus nende kätte toimetanud ja püüdes iga ostja jaoks õiget raamatut leida. See osa tööst oli talle alati meeldinud.

„Tere, Polly!” ütles Sam kaupluse pearuumi astudes. „On täna alles väljas tuuline või mis?”

„On jah. Ma pean oma juuksed korda seadma,” lausus naine, avades kiiresti juukseklambri, mis neid korralikult kuklas kinni hoidis, enne kui juuksed paika silus ja klambri uuesti kinni pani.

„Kas Archiega on kõik korras?”

„Tead, ma arvan, et esimest korda ootas ta, millal juba kooli tagasi saab,” vastas Polly. „Paistab, et ta on Tigeri* -nimelise poisiga sõbraks saanud.”

„Jah, ma olen kuulnud teda seda nime mainimas,” lausus Sam. „Ega see ometi poisi pärisnimi ei ole?”

Polly raputas pead. „Minu arvates on tema nimi Terence,” selgitas ta.

* Tiiger (ingl. k.) Siin ja edaspidi tõlkija märkused

„Mõni me, et poiss end siis Tigeriks kutsuda laseb,” ütles Sam muiates. „Kas õpetajad hüüavad teda ka niimoodi?”

„Pole aimugi,” vastas Polly mantlit seljast võttes ja tahapoole minnes, et see kööki üles riputada, enne kui Sami juurde tagasi tuli.

„Kuidas sul siis raamatuklubi korraldamisega läheb?” küsis mees. „Veel mõned inimesed on end kirja pannud.”

Polly heitis pilgu kirjutamisalusel olevale paberilehele, mida Sam kassa kõrval hoidis, libistades silmad üle nimekirja. Ta tundis neist ära mõned, nagu kalli Flo Lohmani ja Winston Knelleri. Siis oli veel Antonia Jessop – Castle Clare'i kõige suurem kamandaja.

„Ma loodan, et ta asja üle ei võta,” ütles Polly.

„Kes?”

„Antonia Jessop.”

„Oh, ta juba võttis,” sõnas Sam. „Ta ütles, et loodab, et me loeme ikka klassikat, mitte seda moodsat rämpsu.”

Polly häälitises hukkamõistvalt ja luges nimekirja edasi.

„Honey*?” küsis ta uskumatult. „Kes *pagan* see Honey veel on?”

„Hortense Digger? Kas sa tunnud teda?”

„Kas ta pole mitte Naiste Instituudist? Ma ei teadnudki, et ta end *Honey Digger*iks nimetab.”

Sam kehitas õlgu. „Küllap vist.”

„Mis inimestel ometi nende hüüdnimedega on?”

„Ei tea, Papagoi,” vastas mees.

„Väga naljakas,” ütles naine vennale tema lapsepõlveaegse hüüdnime kasutamise eest mänglevalt külge müksates. „Igatahes,” lausus ta käekotti letile asetades ja sealt märkmikku võttes, „tõstatab Antonia minu arvates õigustatud küsimuse, milliseid raamatuid me peaksime lugema. Ka mina olen selle peale mõelnud. Seega koostasid ma väikese tabeli neist erinevatest žanridest, mille hulgast me võiksime valida. Mida sina arvad?”

* Kullake, kallike (ingl. k.)

Sam võttis tema käest märkmiku ja luges nimekirja läbi. Selles olid klassikaline kirjandus, ajalooaamatud, elulood, ulme- ja fantaasiakirjandus, reisiraamatud, põnevikud ning kriminullid.

„Oi,” ütles Sam.

„Mis on?” küsis Polly kohe kaitsesse tõmbudes.

„Sa oled ühe väga tähtsa žanri välja jätnud.”

„Kas tõesti?” Naine silmitses uuesti nimekirja ja kortsutas kulmu.

„Armastusromaanid.”

„Kas sa tahad sinna armastusromaanid panna?”

„Flo Lohman kindlasti tahab.”

„Hüva,” lausus Polly kotist pastakat võttes ja seda juurde kirjutades. „Kui sa just nõuad.”

„Seda ma teen,” vastas Sam. „Mõned parimad romaanid, mis kunagi kirjutatud, on armastusromaanid. Mõtlen ise: „Uhkus ja eelarvamus”, „Jane Eyre”, „Vihurimäe” ja „Madame Bovary”.”

„Aga need kõik käivad ju klassikalise kirjanduse alla,” ütles Polly.

„Need küll, aga ma olen kindel, et meile tuleb ettepanekuid ka tänapäevasemate romaanide kohta nagu „Madisoni maakonna sil-
lad” ja „Merikarbiotsijad”.”

„Oojaa, Rosamunde Pilcher mulle meeldib,” sõnas Polly, „aga üldiselt eelistan ma head elulugu.”

„Aga kas raamatuklubi eesmärk pole sind mitte selliseid raamatuid lugema panna, mis muidu sinu mugavustsoonist välja jäävad?”

„Ainult senikaua, kuni nad sellest liiga kaugele ei jää,” vastas Polly. „Ja see on teine asi, mille peale ma mõelnud olen. Kuidas me otsustame, milliseid raamatuid me loeme?”

„Ilmselt peaksime kordamööda otsustama või mis sina arvad?” küsis Sam.

„Mida – ilma mingi kontrollita? Kas jätame selle nende endi otsustada?”

„Miks mitte?” arvas Sam. „See võib üsna huvitavaks osutuda.”